

lunde gaa. Det hændte ogsaa, at en Lærer, altsaa ikke Forstanderen, kunde formaa Eleverne til at komme i hans Timer. Det var noget, de i og for sig skulde gøre, men det kunde da ogsaa ske, at andre, altsaa Kollegerne til denne Lærer, blev fortrydelige over, at Eleverne søgte ham og hans Timer og ikke deres Timer. Paa den Maade blev der baade Strid mellem Lærerne og undertiden ogsaa blandt Eleverne af den Grund.

Seminariloven af 1894 bragte Orden i Sagerne paa vore Seminarier. Fra den Tid, altsaa efter at denne Lov var kommen i Kraft, havde Seminarierne et Hold, ja, ikke et, men to stærke Hold paa sine Elever. Det ene var det, at Loven af 1894 havde en Bestemmelse, der gik ud paa, at Seminaristerne ikke længere selv kunde indstille sig til Eksamen, til de afsluttende Prøver. Det faldt bort. I den Tid, jeg har givet en lille Skitse af, var Forholdet ikke saa faa Gange det, at en ung Mand i 22—23 Aars Alderen indstillede sig selv til Eksamen og fik ikke blot første Del, men baade første og anden Del af Eksamen, uden at han havde læst i længere Tid end hen imod et Aar hos en Lærer ude paa Landet. Det var da ganske naturligt at slutte, at denne Uddannelse ikke kunde være tilstrækkelig. Det blev der altsaa ved Loven af 1894 sat en Stopper for, Eleverne kunde ikke selv indstille sig til Eksamen. Seminarierne skulde for Eftertiden ifølge Loven indstille til Eksamen, og den, der efter den nye Lov skulde gaa op til den afsluttende Prøves første Del, maatte have gennemgaaet anden Klasse paa Seminarierne — der er jo, som vi alle sammen vide, 3 Klasser. Havde han ikke gennemgaaet denne Mellemklasse, kunde han slet ikke stedes til Eksamen. Og den, der altsaa vilde tage den sidste Del af den afsluttende Prøve, skulde have gennemgaaet Seminarierne tredje Klasse; ellers kunde han ikke blive dimittet.

Det var altsaa to gode Hold, som Seminarierne havde faaet paa deres Elever, altsaa først det, at de ikke kunde gaa op til Eksamen, naar de fandt det belejligt — de skulde have en vis Tids Uddannelse, før de kunde komme til Eksamensbordet, 2 Aars med Hensyn til den første Del af den afsluttende Prøve og 3 Aars for at kunne tage den sidste Del af denne Prøve — og dernæst det — og det var egentlig det afgørende, det store Plus —, at vedkommende ikke kunde indstille sig selv til Eksamen, men skulde indstilles af Semi-

narier. Seminarierne kunde altsaa nægte det, hvis en Elev ikke vilde være flittig, ikke besøgte Timerne paa Seminarierne og i det hele taget maaske intet bestilte undtagen Skalkestregere; saa havde Seminarierne, og det har det altid haft, Ret til at afvise ham; det gik Seminarierne naturligvis ikke gerne til, men man havde i hvert Fald i disse to Bestemmelser en rigtig god Klemme paa dem; de følte den, og de underordnede sig under de nye Forhold.

I det foreliggende Forslag er der peget paa en Forandring med Hensyn til Adgangsprøven til vore Seminarier. Hidtil har det jo været saaledes, at de unge Mænd og Kvinder, der vilde optages paa Seminarierne, mødte til Adgangsprøven paa det Seminarium, som de ønskede at frekventere, og de blev da prøvede der og enten optagne eller afviste. Eksaminationen foregik ved Seminarierne Lærere, og naar et Seminarium derefter har givet Karaktererne for de præstereede Besvarelser, skal det afgøres, hvem der skal optages, og hvem ikke. Men lad os nu tænke os, at vi var til Stede ved en Optagelsesprøve ved et af vore bedste Seminarier. Forholdet vilde da være det, at der vilde komme mange Aspiranter til denne Prøve; det ligger i Sagens Natur, at de unge Mænd og deres paarørende gerne ville have dem anbragte paa de bedste Steder. Der kommer altsaa mange; i Almindelighed møder der ved et saadant Seminarium 70 à 80 Aspiranter, og Seminarierne kunne gennemgaaende ikke optage mere end 30. Det er da ganske klart og naturligt, at Seminarierne tager de 30 bedste, det vil altsaa sige de bedste efter Seminarierne Optattelse, det henholder sig naturligvis til Elevernes Præstationer, man tager dem, der derved have vist sig som de 30 bedste, naturligvis i alle Fag; de andre maa saa gaa til et andet Sted. Saa gaar det igen saaledes, at de, der falde igennem det første Sted, gaa hen til et andet Seminarium, og saa er der jo Rimelighed for, at en eller flere af dem ere saa heldige at blive optagne. De, der atter blive tilside-satte, gaa til Adgangsprøve ved et tredje Seminarium, og undertiden maa de til et fjerde Seminarium, før de faa Plads. Nu er jo Forholdet saaledes, at vi have 18 Seminarier, nemlig 4 Statsseminarier og 14 private Seminarier. Statsseminarierne faa naturligvis deres Antal, 30 eller 31 i nederste Klasse; men det er jo de fleste, der komme paa de private Seminarier; vi maa gaa ud fra, at hvert Aars Dimittender fra de private Semi-